

Проповед на Неделя след Богоявление

„Покайте се, защото се приближи Царството Небесно“

Братя и сестри,

След убийството на Господния Предтеча, нашият Спасител се заселва в града Капернаум, в езическа Галилея, и начева своята божествена проповед. Забележете, Той също ни насочва към покаянието, така както говореше и Кръстителят.

От момента на идването на Спасителя Христос, вярващите знаят, че е близо Царството Божие. Да, минали са повече от 2 хиляди години от Рождението на Христа, но какво са за Господ 2 хиляди години. За Него 1000 години са като един ден. И ние и досега стоим прави на богослужбата в знак на нашето очакване на Спасителя, Който ще дойде не в смирение и кротост, както беше при Боговъплъщението, а в сила и слава голяма.

Как ще застанем пред цялото човечество, пред Господ, Майката Божия, ангелите и светиите с всичките свои ужасни грехове. Защото „всинца много грешим“. И всички имаме нужда от очистителната баня на покаянието, която може да умие греховете ни, сторени след Светото Кръщение.

Покаянието е основа на духовния живот. В патериците четем за душата на един праведен старец, която се издига високо към Небесното Царство. Злите духове не могат да я приближат, но не спират да викат: *„Ето, ти успя, вече влизаеш в Царството Божие“*. А праведникът казва: *„Не още“*. Тези думи са израз на смирение и покаяние, което той не е забравил през всичките години на своя отруден подвижнически живот. *„Не, далеч съм още от рая, уповавам се само на добрия Господ“* – казват отшелниците, просияли в святост.

А как ние, светските хора, потънали в суетни грижи, объркани и безпомощни, можем да се спасим? Как да усетим лечебната сила на истинското покаяние? И как да знаем дали не само си мислим, че стоим, а всъщност да сме паднали? Паднали

в самомнение, гордост, отстъпление, тщеславие, самолюбие, високоумие и лукавство.

Имаме нашият Господ Иисус Христос, Който в един и същ е вчера, и днес, и утре. Имаме Майката Божия, ангелите и светиите – нашето истинско небесно семейство, в което няма изменение и сянка на промяна.

Имаме и Църквата, в която обаче е нахлул светският дух и е разкъсвана от вътрешните недъзи на своите физически носители – хората. Но това е същата наша Църква, в която живее Светият Дух, в която Месията каза, че портите адови няма да ѝ надделят.

Имаме и нашето поприще, нашето призвание – молитвата, която е мерило на истинския духовен живот.

Да молим Господ да ни изпрати покаяние, за да можем да оплачем греховете си преди края – този край, който древните християни са искали да приближат с думите: „*Да, дойди, Господи Иисусе!*“.

Защото краят на нашия живот е начало на нашия съд. Дано в онзи страшен час нашият ангел-пазител да може да покаже за оправдание повече часове в молитва, повече нелицемерно милосърдие и милостиня от чисто сърце, повече съчувствие и състрадание, повече покаяни сълзи, за да може да се оправдаем, ведно с покаяните се грешници.

Защото, каква полза от всичките ни земни усилия, ако не построим безсмъртното жилище за нашата безсмъртна душа?

Братя и сестри, да молим Всемиловитата Владичица да ни дари разсъдителност, нелицемерно покаяние и съкрушение на сърцето, та да можем да оплачем греховете си приживе. Амин!

Божие благословение да е с всички вас!

2025 г.